

EL JARDÍ DELS CIRERERS

d'Anton Txèkhov

(Traducció de Nina Avrova i Joan Casas)

TROFÍMOV

La humanitat va endavant perfeccionant les seves forces. Tot allò que ara li és inabastable en algun moment es farà proper, intel·ligible. Només s'ha de treballar, ajudar amb totes les forces aquells que busquen la veritat. Aquí al nostre país, a Rússia, de moment són molt pocs els qui treballen. La gran majoria de la intel·lectualitat que jo conec no busquen res, no fan res, i de moment són incapaços de treballar. Es diuen intel·lectuals, però tracten els criats de tu, tracten els pagesos com si fossin animals, no saben estudiar, no llegeixen res seriosament, no fan absolutament res; de les ciències es limiten a parlar-ne, i d'art n'entenen molt poc. Tots són seriosos, tots fan cares de severitat, tots parlen només de coses transcendents, filosofen i, mentrestant, davant els ulls de tots, els obrers mengen lamentablement, dormen, sense coixins, trenta o quaranta persones en una habitació, a tot arreu hi ha xinxes, pudor, humitat i brutícia moral... I, òbviament, les converses benèvols només les tenim per distreure la vista de nosaltres mateixos i dels altres. Mostrin-me on tenim els jardins d'infants, aquests dels quals parlen tan i tan sovint, on són els gabinets de lectura? Només a les novel·les, se'n parla, i en realitat no n'hi ha ni un. Només hi ha brutícia, vulgaritat, barbàrie asiàtica... Em fan por les fesomies greus, i no m'agraden, defujo les converses serioses. Val més callar!